

Arrest

**nr. 182 619 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 168 361 van 25 mei 2016 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 2 augustus 2016 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 4 oktober 2016 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DONCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Luuq en te behoren tot de Rer Hasansubclan (< Marehan < Darod).

*Op 5 november 2004 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken alwaar u op 22 november 2004 een beslissing tot weigering van verblijf kreeg. Op 25 november 2004 diende u een beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd door het Commissariaat-generaal genomen op 9 mei 2005.*

U diende een beroep tot nietigverklaring en een schorsingsberoep in bij de Raad van State. Op 2 maart 2009 werd uw beroep verworpen door de Raad van State. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar ging naar Zwitserland alwaar u in 2005 asiel aanvraagde onder de naam D.M.O..

*Op 4 september 2015 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 22 december 2015) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde hier aan toe dat uw asielaanvraag in Zwitserland aanvaard werd, doch dat wanneer uw vingerafdrukken werden aangetroffen in België u uw verblijfsstatuut verloor. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag geen documenten neer.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit omdat u in het bezit was van een Ethiopisch paspoort uitgereikt door de Ethiopische autoriteiten (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 9 mei 2005). Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvS bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U verklaarde dat u problemen kende in Zwitserland omdat u aldaar niet over een legaal verblijfsstatuut beschikt. Uw kinderen, die zich momenteel in Zwitserland bevinden, zouden immers geen goede scholing krijgen. U kende in Zwitserland tevens problemen met een ex-liefje van uw dochter die u ervan beschuldigde achter de beëindiging van de relatie met uw dochter te zitten (zie verklaring DVZ dd. 22 december 2015, punt 33 en 35). De door u ingeroepen nieuwe verklaringen doen geen afbreuk aan de essentie van de vorige beoordeling aangezien in het kader van uw eerste asielaanvraag uw Somalische nationaliteit werd betwist en gesteld werd dat u geen vrees koesterde ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten, het land waarvan u de nationaliteit bezit.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken. Deze vaststelling volstond om de door u aangehaalde feiten die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden. Daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.

Dient benadrukt te worden dat het uw verantwoordelijkheid is om uw beweerde nationaliteit aan te tonen en dit door middel van authentieke (identiteits)documenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. Immers voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover u zou worden teruggeleid naar uw werkelijk land van herkomst.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel een schending aan "van art 1e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en schending van de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, tevens schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in hoofde van verweerster".

Verzoekende partij stelt als volgt:

"Verweerster stelde in de bestreden beslissing dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat "geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van verzoekster, omdat U in het bezit was van een Ethiopisch Paspoort. Daar verzoekster niet de waarheid vertelde over Uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris generaal in het ongewisse."

Dit wordt evenwel niet gestaafd door het administratief dossier dat verzoekster werd bezorgd, hetgeen in zijn 92 pagina tellend document geen reden meldt waarom de eerste asielaanvraag werd geweigerd. Verzoekster is zelf niet in staat enige duidelijkheid betreffende haar status, betreffende haar administratieve documenten, gezien zij al haar papieren en benodigdheden is verloren lopende haar vele verplaatsingen.

5.De bestreden beslissing meldt dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht die de kans aanzienlijk grote maken dat U voor erkenning als vluchteling in de zin van art. 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt verweerster over dergelijke elementen. Verweerster, dewelke zich beroept op art. 51/8 Vw., gaat hierin te kort door de bocht. Zoals gezegd heeft verzoekster een eerste aanvraag ingediend op 05.11.2004, verhuisde vervolgens naar

Zwitserland, om uiteindelijk een tweede aanvraag in te dienen bij verweerster dd. 04.09.2015. Intussen zijn meer dan 10 jaren verstreken. Zoals reeds gezegd, bij aanvang van huidige akte, vreest verzoekster wel degelijk voor haar leven, minstens haar fysieke integriteit, gelet de gebeurtenissen betreffende haar dochter.

Verzoekster herhaalt:

Toen de dochter van VERZOEKSTER aankwam op Somalische grondgebied werd zij beschuldigd van spionage door de tereurorganisatie Al Shabaab omwille van de simpele reden dat zij van Europa terug naar Somalië keerde.

Naderhand is zij ondergedoken, gevlucht van LUUQ naar MOGADISCHU.

VERZOEKSTER vreest op een zelfde wijze voor haar leven en heeft absoluut aangegeven niet terug te kunnen keren naar SOMALIE gezien haar hetzelfde lot staat te wachten.

VERZOEKSTER stelt vast dat dit beschreven staat onder punt 20 van het administratief dossier (pagina 69 uit het document ter beschikking gesteld aan verzoekster).

Dat het CGVS op haar site het volgende meldt betreffende de toestand in Somalië (stuk 4):

“Na de val van president Siad Barre in 1991 is Somalië in chaos gedompeld. Het land is vervolgens wereldwijd bekend geworden als failed state.”

Verweerster schrijft op haar website dat de situatie veiliger geworden is sinds augustus 2011 na het verjagen van de rebellen van Al Shabaab uit Mogadischu, doch, en dit in het kort, dat de toestand absoluut nog niet gedestabiliseerd.

Verweerster erkent bijgevolg de onveilige toestand te Somalië, dewelke minstens aanleiding moet geven tot een bescherming op grond van de Conventie van Geneve.

6. Verder stelt de bestreden beslissing in zijn alinea 8 onder Motivering dat: “Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat U niet aannemelijk heeft gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken.” En “Dient benadrukt te worden dat het Uw verantwoordelijkheid is om Uw beweerde nationaliteit aan te tonen (...) berust de plicht tot medewerking op Uw schouders”.

7. Dat verweerster stelt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker ligt. Vaak zal deze echter geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen en beroordelen. De overheid (verweerster red.) heeft de taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de asielzoeker te beoordelen (Kwalificatierichtlijn art. 4 lid 1 zie ook L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, INNI Publishers, Heule, 347). Concreet houdt dit een op de overheid rustende samenwerkingsplicht in. Bovendien heeft verweerster immers makkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de asielzoeker. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, T. Vreemd 2013, 91; RvV 3 januari 2013, T. Vreemd. 2013, 156; 12 maart 2013, T. Vreemd. 2013, 157, ...)

Indien deze documenten niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dwz. dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (G. WESTERVEEN, ‘Fraus Omnia Corruptit? Over list, leugen en bedrog’, T. Vreemd. 2008, 266-272 en RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868 en navolgende ...)

8. Verweerster stelt dan ook onterecht dat VERZOEKSTER geen Somalische nationaliteit heeft. Uit de vingerafdrukken dewelke bij verzoekster werden genomen dd. 05.11.2004 en dd. 04.09.2015 wordt door haar gesteld van Somalische origine te zijn, nochtans bijna elf jaar tussen beide handelingen (stuk 5a).

Het administratief dossier meldt dat zij stelt dat haar ouders van Somalische afkomst zijn (stuk 5b). Zij stelt etnisch afkomstig te zijn van de stam Darood Marehan (stuk 5c), reden waarom zij problemen had te Zwitserland met andere etnische groepen uit Somalië (stuk 5d). Dat het verhaal van VERZOEKSTER dus meer dan steekhoudt, gezien zij niet alleen lopende tijd, chronologisch, maar ook verhalend coherente verklaringen aflegt. Dat voormelde principes dus des te meer spelen, te meer zij heeft aangegeven afkomstig te zijn uit LUUQ, gelegen te Somalië,

9. Dat zij naderhand stelde, en dit uit eerlijke overweging, dat zij over een Ethiopisch paspoort beschikte hetwelk zij verloren heeft te Genève (zie stuk 6).

Dat het niet is omdat zij over een dergelijke paspoort beschikte dat verzoekster automatisch uitgesloten is van de Somalische nationaliteit.

Wel integendeel, VERZOEKSTER herhaalt hetgeen zij onder de feiten heeft beschreven:

VERZOEKSTER is geboren te Negelle (Ethiopië) dicht bij de Somalische grens.

Gezien zij in stammen woonden te Ethiopië had zij geen gegevens noch paspoort noch identiteit.

Haar ouders, beiden personen van Somalische nationaliteit, verhuisden samen met VERZOEKSTER naar LUUQ (Luq) te Somalië, alwaar zij de Somalische nationaliteit verkreeg.

Zij groeide op te Somalië en leefde daar tot de burgeroorlog in 1991 ontstond.

VERZOEKSTER is afkomstig uit een streek in Somalië waar enkel het Somalisch de voertaal is en zij heeft slechts een geringe kennis van de ENGELSE taal.

Na de burgeroorlog waarbij de president van Somalië werd afgezet en rebellengroepen het land overnamen, vluchtte VERZOEKSTER over de grens naar Ethiopië. Aldaar werden alle gegevens, paspoorten, en identiteitspapieren in een rivier geworpen door de Ethiopische ordediensten, waardoor VERZOEKSTER niet meer over haar identiteitspapieren beschikte. In de plaats kreeg zij een voorlopig papier van de Ethiopische overheid.

Dat dit de reden is waarom VERZOEKSTER over een Ethiopisch paspoort beschikte, doch dat dit zeker haar Somalische nationaliteit niet ontnemt.”.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“Stuk 1: Bestreden beslissing dd. 10.02.2016

Stuk 2: Toelating tot de Juridische Tweedelijnsbijstand

Stuk 3: Stuk administratief dossier (P. 69) punt 20

Stuk 4: uittreksel website verweerster

Stuk 5: samenhangend en coherent verhaal betreffende de Somalische nationaliteit

Stuk 6: element uit administratief dossier betreffende Ethiopisch Paspoort”

2.3. Naar aanleiding van de terechtzitting van 2 augustus 2016 werd de verzoekende partij bijkomende elementen gevraagd over haar nationaliteit en haar geboorte in Negelle, Ethiopië.

2.4. In een bijkomend schrijven van 27 september 2016 stelt verzoeksters advocaat als volgt:

“Het relaas, hetwelk zij [verzoekster] mij in het Engels heeft verteld: De moeder van M.B.A. was gehuwd met een man. Haar moeder was politiek bijzonder actief (zat eveneens in de actiegroep 'Freedom for Somalia'). Beide personen, moeder en eerste echtgenoot, hadden de Somalische Nationaliteit, evenals haar vader. De man overlijdt, waardoor, volgens Somalisch recht, de moeder van cliënte genoodzaakt is te huwen met de broer van de overleden man. Zij wou dit niet, gezien zij in het huwelijk wou treden met de uiteindelijke vader van cliënte. Vervolgens is dit koppel de grens overgestoken, met name naar Ethiopië, alwaar cliënte werd geboren, namelijk te Negelle. Na de geboorte is de familie terug gekeerd naar Somalië, eerst naar Mogadischu, in 1981 naar Gedo (West Somalië). In 1989 zijn zij teruggekeerd naar Mogadischu tot het omver vallen van de regering in 1991. Cliënte werkte immers voor het ministerie van landbouw te Somalië, alwaar zij een hoge functie heeft bekleed. Haar moeder is overleden voor de Somalische burgeroorlog.

Bij het uitbreken van de burgeroorlog, werd cliënte aanzien als deel van de entourage van de President en werd zij gezocht door de rebellen. Cliënte diende te vluchten via Kenia, via Ethiopië en heeft in de vlucht al haar identiteitspapieren verloren. Sommige documenten werden ook gewoon vernield door de Ethiopische overheid. In de ruil kregen zij voorlopige papieren van Ethiopische nationaliteit.

Cliënte heeft zich ingezet voor het SNF (Somalia National Front), is toen uitgenodigd te Geneve voor haar verhaal over de rol die vrouwen kunnen spelen in het ontwapenen van hun gebieden. Zij heeft ook gewerkt voor een Ierse organisatie (met naam Troqué (spelling?)) die zich inzette voor de landbouw in Somalia en de hele regio, ook na de burgeroorlog. Cliënte heeft zeven kinderen, dewelke in Zwitserland verblijven. Zij zijn niet erkend als vluchteling en hebben geen papieren. Wat betreft Zuid-Afrika, moet gezegd worden dat de slachtoffers geen rechtstreekse familie van M.B.A. waren, het ging wel om leden van dezelfde stam (en entourage van de voormalige Somalische President) dewelke werden doodgeschoten (evenals 'handelaars'). Omwille van deze gebeurtenissen was er geen mogelijkheid te vluchten naar Zuid-Afrika. De vader van cliënte is nog steeds in leven en zou in Somalië wonen. Hopende hiermee aan één en ander tegemoet te komen. Zoals gezegd zal cliënte ter zitting dd. 04.10.2016 aanwezig zijn zodat bijkomende uitleg kan gegeven worden.”.

2.5. Verwerende partij stelt in een aanvullende nota dat uit een antwoord van de Zwitserse “State Secretariat for Migration “SEM”, de asielafdeling waaruit blijkt dat verzoekster op 14/06/2005 asiel heeft aangevraagd in Zwitserland onder de naam “A.A.D.” en verzoekster op 10 oktober 2006 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verwerende partij voegt nog een “COI Focus, Ethiopisch paspoort voor leden van Somali National Front” toe van 18 augustus 2016. Waarin wordt geconcludeerd dat “Cedoca heeft geen informatie gevonden over het toekennen van een Ethiopisch paspoort aan andere niet-Ethiopiërs, bijvoorbeeld aan Somaliërs”. Voorts wordt de samenwerking van het Somali National Front met Ethiopië bevestigd. Er wordt nog gesteld dat “Het CGVS heeft geen informatie gevonden over eventuele Ethiopische paspoorten voor Somalische strijders van het SNF”.

2.6. Ter terechtzitting van 4 oktober 2016 legt verzoekster een verklaring van nationaliteit neer, uitgereikt door de Somalische ambassade op 3 oktober 2016, en een 'testimonial' getekend door de ambassadeur van Somalië waarin hij uiteenzet dat verzoekster op de ambassade meerdere keren onder ede werd

gehoord en hij overtuigd is van haar Somalische nationaliteit, alsook van haar geboorteplaats en datum. Voorts legt verzoekster een getuigenis neer van een Belg van Somalische origine, de heer S.A.K. geboren te Mogadishu in 1988, die stelt dat hij verzoekster goed kent, dat ze het nichtje is van zijn vader en dat verzoeksters vader en de moeder van zijn vader, broer en zus zijn. Een fotokopie van een Belgische verblijfstitel van een vluchteling Y.D. wordt zonder aangegeven reden neergelegd. Ten slotte brengt verzoekster een getuigenis bij van de dochter van voormalig president Siad Barre van Somalië, mevrouw M.S.S., die verklaart dat verzoekster Somalische is en haar sinds lang bekend is, dat haar broer H.M.S. gehuwd was met verzoeksters nicht, dat ze uit dezelfde regio kwamen, namelijk uit Gedo, Somalië, en dat ze van dezelfde clan zijn, de Marehan. Mevrouw M.S.S. voegt een fotokopie van haar identiteitskaart bij, met haar telefoonnummers op de vaste lijn en GSM.

2.7. Op 10 oktober 2016 legt verzoekende partij nog een bijkomende uitvoerige verklaring in het Somalisch neer met de Nederlandse vertaling met daarin een toelichting over haar Ethiopisch paspoort.

2.8. Ter terechtzitting van 29 november 2016 werd de verzoekende partij nog acht dagen gegeven om de verblijfsdocumenten uit Zwitserland van haarzelf en haar kinderen neer te leggen. Aan verwerende partij werd gevraagd naar bijkomende informatie over de verblijfs- en terugkeermogelijkheden van verzoeksters en haar familie naar Zwitserland.

2.9. Op 5 december 2016 stuurt verzoekster een kleurenkopie van haar Zwitserse voorlopige verblijfstitel uitgereikt op 14 juni 2005 voor "*vreemdelingen die tijdelijk worden toegelaten*". De uiterste geldigheid van haar verblijfstitel is 22 maart 2017.

2.10. Verwerende partij stuurt op 20 december 2016 volgende informatie:

"Mevrouw de Hoofdgriffier,

Op 24 februari 2016 werd een beroep ingediend tegen de beslissing weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) van 10 februari 2016.

Op zitting dd. 29 november 2016 werd verzoekster verzocht de nodige documenten te verzamelen inzake haar "F-kaart" in Zwitserland, en deze van haar kinderen. Deze werden door de Raad overgemaakt aan het CGVS op 13 december 2016.

Het CGVS werd op zitting dd. 29 november 2016 verzocht om een reactie op deze stukken.

Het CGVS wenst hierbij volgende informatie over te maken:

een antwoord van het Zwitsers "State Secretariat for Migration SEM", de asielafdeling dd. 16 september 2016.

een tweede antwoord van het "State Secretariat for Migration SEM", de asielafdeling dd. 16 december 2016, met meer uitleg.

- bijkomende informatie over de F-kaart in Zwitserland en de asielprocedure ("Livret F (pour étrangers admis provisoirement)", SEM; "Admission provisoire (étranger)" en "La procédure d'asile en bref", OSAR).

Uit de antwoorden van de Zwitserse autoriteiten blijkt dat verzoeksters asielaanvraag op 10 oktober 2006 werd afgewezen. Omdat een terugkeer naar haar land van herkomst onredelijk was, verkreeg ze op diezelfde dag een soort van subsidiaire bescherming, een "admission provisoire" (inexigibilité). Deze status kan worden ingetrokken indien blijkt dat de persoon asiel heeft aangevraagd in een ander land of gedurende twee maanden of langer in een ander land heeft verbleven. Bijgevolg werd verzoeksters "admission provisoire" ingetrokken toen de Zwitserse autoriteiten op 28 december 2015 werden geïnformeerd over verzoeksters asielaanvraag in België op 4 september 2015. De Zwitserse autoriteiten werden in maart 2016 echter op de hoogte gebracht van de (her)registratie van verzoekster in haar verblijfplaats in Zwitserland, waardoor zij opnieuw de "subsidiaire bescherming" (of admission provisoire) verkreeg. De Zwitserse autoriteiten bevestigen dat verzoekster momenteel nog steeds over de "subsidiaire bescherming" of "admission provisoire" in Zwitserland beschikt.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de "admission provisoire" telkens voor 12 maanden wordt uitgereikt. Het SEM verifieert regelmatig of de voorwaarden voor de "admission provisoire" nog vervuld zijn. Uit de concrete informatie van de Zwitserse autoriteiten en uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij sinds oktober 2006 over een dergelijk statuut beschikt en dat zij dit opnieuw heeft verkregen op 15 maart 2016, dit ondanks haar asielaanvraag in België in 2015.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt ook welke de rechten en voorwaarden zijn verbonden aan de "admission provisoire", zoals bijvoorbeeld sociale hulp, gezinshereniging, integratiemaatregelen, ...

Uit verzoeksters verklaringen en uit de door haar neergelegde kopies van de F-kaarten van haar kinderen blijkt onder meer dat de zes kinderen van verzoekster een "admission provisoire" in Zwitserland hebben verkregen op basis van gezinshereniging."

2.11. Kort samengevat kan aldus blijken dat verzoekster naar Zwitserland gekomen was met een authentiek maar gekocht en dus vals Ethiopisch paspoort met daarin een visum voor Zwitserland om een conferentie bij te wonen over landmijnen en de mensenrechten in tijden van oorlog (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratieve dossier- eerste asielaanvraag stuk 3). Nadat ze beslist had niet naar Afrika terug te keren, dook verzoekster onder en kwam naar België waar ze op 5 november 2004 een eerste asielaanvraag in België indiende. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 22 november 2004 een beslissing tot weigering van verblijf die op 9 mei 2005 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd bevestigd. Tegen deze beslissing stond toen enkel een annulatieberoep open bij de Raad van State en geen beroep in volle rechtsmacht bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen of zoals thans het geval is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 maart 2009 werd verzoeksters beroep verworpen door de Raad van State.

2.12. Verzoekster was dan ook genoodzaakt het land te verlaten en keerde terug naar Zwitserland, waar ze, naar haar zeggen, eerst wel als vluchteling werd erkend, doch dit werd ingetrokken nadat haar afgewezen asielaanvraag in België bekend werd bij de Zwitserse autoriteiten. De CGVS stelt dat dit niet kan blijken uit de informatie verkregen van de Zwitserse autoriteiten, doch verzoeksters verklaringen zijn ook niet strijdig met de inlichtingen verkregen uit Zwitserland waar geen concrete dossiergegevens worden vrijgegeven. Bovendien, gezien verzoekster terugkeerde naar België omdat ze meent dat het vluchtelingschap haar toekomt, is aannemelijk dat verzoekster ook in Zwitserland een dergelijke status beoogde. Verzoekster verklaarde dat ze hiervoor tevergeefs een advocaat had ingeschakeld. Verzoekster kon omwille van het principe van non-refoulement niet naar Somalië worden verwijderd en verkreeg een niet-uitvoerbare verwijderingsmaatregel, uiterst geldig tot maart 2017, die ze neerlegt bij schrijven van 5 december 2016 (zie ook informatie in het administratief dossier).

2.13. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, werd verzoekster in Zwitserland geen subsidiaire bescherming toegekend maar een tijdelijke niet-uitvoerbare verwijderingsmaatregel, die wel sommige rechten toekent aan de houders ervan, zoals familiehereniging (destijds op voorwaarde dat dit onmiddellijk na de toekenning van de maatregel werd aangevraagd). De sociale rechten worden al dan niet op kantonnaal niveau toegekend. Verzoekster stelt dat ze er tevergeefs had tegen geprotesteerd dat haar kinderen in het bijzonder onderwijs werden geplaatst, ook mochten haar oudste kinderen hun studies niet afronden, zelf kon ze niet werken, ze kreeg wel bijstand in afwachting van haar verwijdering. Volgens de informatie van het CGVS toegevoegd bij hun schrijven van 20 december 2016 is de tijdelijke niet-uitvoerbare verwijderingsmaatregel ingevoerd voor personen die om materiele redenen niet kunnen verwijderd worden, of wanneer de verwijdering een inbreuk zou uitmaken van het internationaal publiekrecht, wat *in casu* het geval is. Het stuk 3b bij dit schrijven stelt dat een dergelijke titel geen verblijfstoelating is maar een document dat de redenen uiteenzet waarom de uitwijzing tijdelijk niet mogelijk is.

2.14. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit zou bezitten daarbij steunend op de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het CGVS van 9 mei 2005: *“Gezien u klaarblijkelijk reeds meer dan 10 jaar over een Ethiopisch paspoort beschikte, kan bijgevolg worden aangenomen dat u (minstens) sinds dan ook de Ethiopische nationaliteit bezit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de Ethiopische autoriteiten niet toestaan dat een Ethiopisch staatsburger de dubbele nationaliteit zou bezitten, hetgeen impliceert dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u (ook) de Somalische nationaliteit zou bezitten. De vaststelling dat u klaarblijkelijk de Ethiopische nationaliteit bezit, heeft belangrijke implicaties voor de beoordeling van de door u ingeroepen “vrees voor vervolging”. Vermits uit uw asielrelaas kan worden afgeleid dat u de Ethiopische nationaliteit bezit, dient uw “vrees voor vervolging” dan ook ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten te worden beoordeeld.”*

2.15. Echter de commissaris-generaal had kunnen weten dat verzoekster Somalische was, temeer gezien het uitvoerig deel “A. *Vluchtrelaas*” in de beslissing van 9 mei 2005 inzake verzoeksters eerste asielaanvraag. Daaruit blijkt dat verzoekster in Somalië deelnam aan de verdediging van haar clangenoten en mensen uit haar omgeving en ze hiervoor gekend was bij en erkend werd door de internationale NGO's mits haar tewerkstelling. Ook had de CGVS kunnen weten dat een geldigheid van een paspoort van meer dan 10 jaar niet geloofwaardig is.

De stelling dat Ethiopië de dubbele nationaliteit niet toestaat, is weliswaar een juridisch gegeven doch *in casu* had dit het CGVS net moeten aanzetten tot een grondiger ondervraging van verzoekende partij op dit punt. De Raad heeft verzoekster hierover wel gehoord en gevraagd naar een schriftelijke verklaring. Op 10 oktober legt verzoekende partij een bijkomende uitvoerige toelichting over haar Ethiopisch

paspoort neer in de oorspronkelijke Somalische versie en met Nederlandse vertaling. Daarin stelt verzoekster als volgt: *"Ik groet jullie, na de groeten leg ik hierbij verklaring af betreffend de wijze waarop ik de Ethiopische Paspoort heb verkregen en hoe ik in Zwitserland ging wonen. Ik had via de media vernomen dat de Somalische paspoort welk werd gebruikt tijdens regiem van Mohamed Siyad Barre die in 1991 was gevallen is verboden. Het was toen gebruikelijk om een valse paspoort te gebruiken. Om die reden waren veel mensen gedwongen om paspoorten van andere landen te verkrijgen. Ik moest naar Rwanda voor seminar maar dat kon ik niet zonder paspoort. Ik ben toen begonnen om te streven tot het bekomen aan een paspoort want nadat de zware gevechten waren gestopt begon ik te werken voor het volk in samenwerking met internationale hulporganisaties en Ngo's dat wij zelf hadden opgericht. Ik was diegene die meestal deelnam aan seminars en bijeenkomsten in het binnen-en buitenland. Wij hadden kantoren in Luuq Ganane, Dolo en Balad Hawo. Als ik terugkom op de manier welke ik deze Ethiopische paspoort heb gekregen, ik heb aantal leden van SNF gecontacteerd o.a. M.S.A., de huidige vicepresident van (Gubbaland). Ik ben toen te weten gekomen dat het niet mogelijk was om via de militaire officieren die samenwerkten met SNF een paspoort aan te geraken. De militairen hadden immers niets met burger zaken te maken en ze hadden nooit iemand aan een paspoort geholpen. Ik ging toen rondvragen en ik heb gehoord dat het ontzettend moeilijk was om een Keniaan paspoort te verkrijgen want je moet eerst (Kibaandha) hebben alvorens je een pass krijgt. Om Kibaandha te verkrijgen moet je vele jaren woonachtig zijn in Kenya en er moet bevestigd worden bij een community office dat je daadwerkelijk Keniaan bent, wat heel moeilijk is. Ik ging om die reden naar Ethiopië. Ik nam een bus van Dolow naar Filtu en ik ben daar naar de gemeente gegaan om (Mustawaqa) aan te vragen, dat is identiteitskaart (Tesare)(Identity card) om vervolgens paspoort aan te kunnen vragen. Ze hebben dat geweigerd en ze zeiden dat ze geen papieren geven aan de Somaliërs die niet oorspronkelijk uit Ethiopië afkomstig zijn. Ik vertelde ze dat ik in Nageyle geboren was maar ze zeiden dat ik naar Nageyle moest gaan en daar bewijs van geboorte brengen. Ik vervolgde mijn reis richting Nagayle. Nagayle is mijn geboorte stad maar ik kende daar niemand en ik wist ook niet in welke huis dat ik was geboren. Ik heb toen een Somalisch sprekend vrouw leren kennen in het hotel waar ik verbleef. Ik heb aan de vrouw gevraagd of ze mij naar de gemeente wilde brengen. De vrouw bracht me naar de gemeente en ze tolkte ook voor mij, de ambtenaar sprak in Oroma taal. Ik verteld wie ik was en hij zei dat ik eerst bewijs moest voorleggen en mensen meebrengen die mij kenden. De vrouw heeft me toen naar mensen gebracht die in de stad woonden die etnisch Somalisch waren van Ethiopische nationaliteit. Ik heb ze toen mijn situatie uitgelegd en ze vertelden dat ze mij niet konden helpen omdat ze bang waren deze zelf in de problemen kwamen. Ik vervolgde mijn reis tot aan de hoofdstad (Addis Abeba), daar ging ik naar een hotel. Na wat uitgerust te hebben nam ik een taxi die me naar een bar bracht waar Somaliërs bij elkaar komen. Ik heb kennis gemaakt met mannen en vrouwen die daar waren en ze vertelden me dat ze in gezinshereniging procedure zaten. Na de kennismaking heb ik wat rondgevraagd hoe je een Ethiopische paspoort kan verkrijgen maar ze vertelden dat een gezinshereniging procedure zitten voor Europa, Verenigde Staten en Australia en dat ze zich niet bezig houden met zulke zaken. Ze vertelden dat er Somalische emigranten zijn die Ethiopische pasporten laten maken om via Sudan naar Libië door te kunnen reizen. Ik heb aan die mensen verzocht me te helpen om meer informatie te verkrijgen over het verkrijgen van een Ethiopische paspoort. Volgend dag werd ik in contact gebracht met iemand die een pas kan regelen. Ik heb hem aangesproken en vertelde dat ik een Ethiopische paspoort nodig had. Hij zei dat ik vier pasfoto's en de andere benodigdheden moest brengen om pas te laten maken. Ik ontving één week na het afgeven van de pasfoto's een pas met mijn foto erop. Ik ga niet vertellen wie de pas heeft geregeld en hoeveel ik hiervoor heb betaald want dit is schriftelijke verklaring en als men deze te weten komt kan deze mijn veiligheid en de veiligheid van diegene die deze heeft geregeld in gevaar brengen.*

Ethiopia kan iedereen elimineren die ze als gevaar beschouwen waar die persoon ook is, of wordt die persoon op de lijst van de criminelen gezet. Ik ben nu al te ver gegaan met deze verklaring en ik wil jullie hierbij verzoeken om deze verklaring niet aan de Ethiopische Ambassade te tonen. Ik heb het paspoort meegenomen en ik ging kort daarna naar Geneve Zwitserland om daar één congres deel te nemen. Toen ik terug keerde naar Luuq, kreeg ik een bericht via radiocontact dat ik ging deelnemen aan een congres waar vrouwen over de hele wereld waar burger oorlog teisterde bij elkaar kwamen. Mijn reis begon in Mandera Kenia waar ik een lokale vlucht nam naar de hoofdstad Nairobi Kenia. Ik heb in de luchthaven veel Somaliërs gezien die het land niet in mochten vanwege de Somalische paspoort. Ze moesten terug maar ik mocht gelukkig het land binnen. Ik werd opgehaald en ik ging rechtsreeks naar de ambassade van Zwitserland. Ze hebben pasfoto's gevraagd. Er was ook andere vrouw bij, ik vertegenwoordigde South Somalia en ze vertegenwoordigde Central Somalia.

Ze was in het bezit van een Keniaans paspoort maar ik weet niet hoe ze dat heeft gekregen. Toen ik vroeg hoe ze het paspoort had gekregen verteld ze dat ze het heel veel geld voor heeft betaald. Toen wij het visum kregen bleek een andere vrouw afwezig te zijn ze vertegenwoordigde North Somalia. Ik

heb gehoord dat geen ander paspoort kon krijgen dan de Somalische paspoort en ze kwam niet verder dan luchthaven van Nairobi. Ik ben toen samen met de andere vrouw naar Zwitserland vertrokken. Wij zijn Zurich aangekomen en vandaar per vliegtuig naar Geneve overgebracht. Wij werden in de luchthaven opgewacht en opgehaald. Onderweg in de auto hoorde ik donder want het regende en dacht dat het mortier aanval was. Ik riep "stop de auto wij worden onder het vuur genomen" en mensen begonnen te lachen en ze zeiden dat hier Geneve was en niet Somalië en dat wat wij hoorden donder was van het onweer. Ik was opgelucht en ze beseften dat ik afkomstig was uit een oorlogsgebied.

Het congres ging over. 1- Het ontwapenen van de gewapende militie 2- Het respecteren van oorlogsverdragen zoals: - niet doden van burgers, niet vernietigen van publieke onroerende goederen (fabrieken, bruggen, grote boerderijen, ITC, museums, 3) de rol van vrouwen in het herstellen van vrede en ontwikkeling. Een andere belangrijke onderwerp was, hoe wij ons kunnen beschermen tegen de landmijnen en andere nog niet tot ontploffing gekomen explosieven. Deze landmijnen liggen grotendeels van het land en ze maken slachtoffers en doden dieren. Soms spelen de kinderen met explosieven die daarna ontploffen. Al die zaken werden besproken.

Ik heb aan het eind van het congres met M.S.A. gesproken die het hoofd van ons vleugel van SNF was. SNF was immers gesplitst in twee vleugels en de leider van de andere vleugel was O.H.M.. M.S.A. vertelde me dat er een vrouw die tot de andere vleugel behoorde werd gedood nadat ze werd getroffen door kogels. Deze vrouw was een hoge officier tijdens de regering van Mohamed Siyad en ze was hoog opgeleide vrouw. Ze zeiden dat ze wraak zullen nemen. Hij vertelde me dat ons kantoor werd aangevallen en dat er een medewerkster gewond is geraakt. Hij zei dat ik niet terug moest komen, ze zouden me anders doden als vergelding.

Ik begon na te denken over hoe en waar ik asiel kon aanvragen. Ik wilde geen asiel aanvragen aan het land die me vertrouwde en uitnodigde om deel te nemen aan het congres. Ik ben toen naar België gekomen en asiel aangevraagd. Het enige document dat ik bezat was een annex van een Ierse organisatie Trocare waarvoor ik heb gewerkt in Balad Hawo. Na twee interviews kreeg ik negatieve beslissing. Ik was een moeder en ik had 6 kinderen achtergelaten. Ik keerde terug naar Zwitserland waar ik na twee interviews erkend werd als vluchteling.

Aangezien ik geen Duits sprak vroeg ik aan Somalische kennissen om het document voor me te lezen. Ze zeiden dat ze daar bijna 30 jaar wonen en dat ze zulke erkenning niet hebben gekregen en ze vroegen hoe dat kon. Ze zijn naar de politie gegaan vertelden dat ik van België kwam en dat ik in België asiel had aangevraagd en dat ze zelf nergens anders asiel hadden aangevraagd en dat ze zonder papieren zitten. Mijn vingerafdrukken werd toen gevonden in België. Ze hebben me toen gezegd dat ze me niet terug konden sturen naar België en ook niet naar Somalië omwille van de situatie daar.

Ze zeiden dat ze een beslissing zouden nemen en ik moest afwachten. Ik kreeg na drie jaar wachten (F), dat betekent negatief maar je wordt het land niet uitgezet tot je eigen land weer veilig is en het wordt elke jaar verlengd. Ik vreesde aanvankelijk dat ik terug naar Somalië gestuurd zal worden maar toen bleek dat ik (F) kreeg, heb ik een feest georganiseerd. Ik heb na één jaar procedure gestart voor gezinshereniging en ik werd met mijn kinderen herenigd in 2009 op één dochter na. Ze was toen vermist maar ze werd later in 2010 uiteindelijk met ons verenigd. Mijn kinderen kregen na drie jaar verblijf (F), dat is zelfde statuut dat ik had. Toen wij vroegen hoe het komt dat de kinderen (F) statuut kregen zeiden ze dat kinderen recht hebben voor zelfde statuut als hun moeder. Ik ging naar mijn oude advocaat en hij bevestigde dat de kinderen zelfde statuut krijgen als de moeder. Ik was niet mee eens met die beslissing en ik heb mijn klacht neergelegd bij de autoriteiten waar ik klaagde over de (F) statuut en dat ik recht had voor vluchteling statuut. Het antwoord was dat ik gunst werd bewezen door mijn kinderen met mij te herenigen en dat wij werden opgevangen en dat ik niet teruggestuurd werd naar België. Als ik zou blijven klagen dan zou ik mijn (F) statuut kunnen verliezen en negatieve beslissing krijgen. Er was geen hoop meer, toen bedacht ik om terug te komen naar België want het België was de reden waarom ik geen asiel kreeg. Ik heb op 4 september 2015 asiel aangevraagd bij het commissariaat in Brussel en ik werd naar Sejsele een oude militaire basis ondergebracht. Ik werd ziek en ik kreeg last van mijn knieën door de kou. Ik had al klachten van de blaas welke ik al in 2005 werd geopereerd hier in België. Ik was geschrokken dat ik opnieuw negatieve beslissing kreeg tweede keer na 11 jaar. Ik ben teleurgesteld en ik verzoek jullie om medeleven me te hebben.

Het slotwoord

1- Ik kan jullie vertellen en daar bestaat geen twijfel erover dat veel Somaliërs Ethiopische en Keniaanse paspoort hebben verkregen om te kunnen reizen. Ik ontken dat ik dit paspoort heb gekregen door samenwerking met S.N.F, of door de Ethiopische officieren die samenwerkten met SNF. Iedereen gebruikte zijn kennis/tactiek om aan een paspoort van de buurlanden te verkrijgen.

2- Mijn kinderen hebben onderwijs en opleidingen om beroep (skills) te leren nodig. Er is tot nu toe niemand die naar school kon om beroep te leren.

Dank u. Geschreven door: A.M.B.

Alleen twee van mijn kinderen konden naar school. De andere 4 werd het reguliere onderwijs geweigerd tot ze de taal hebben geleerd en diegene die toch de taal heeft geleerd kon geen beroep leren (Skills). Daarom verzoek ik u om ons zaak met medeleven te behandelen en ons goede toekomst te geven. Dank u, A.M.B."

2.16. De Raad stelt vast dat terwijl de *"eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit omdat u in het bezit was van een Ethiopisch paspoort uitgereikt door de Ethiopische autoriteiten (zie bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 9 mei 2005)"* en dit herhaald wordt in de huidige bestreden beslissing, verzoekster in Zwitserland een tijdelijk niet-uitvoerbaar verwijderingsbevel werd gegeven omdat haar verwijdering naar Somalië strijdig was met het non-refoulement beginsel. Dit impliceert dat, niettegenstaande verzoekster in Zwitserland met een Ethiopisch paspoort en een Zwitsers visum toekwam, haar Somalische nationaliteit werd aangenomen.

2.17. De Raad is (met de Zwitserse autoriteiten) geheel overtuigd dat verzoekster wel afkomstig is uit Somalië. Verzoekster toont met name haar Somalische nationaliteit overduidelijk aan bij de aanvang van haar eerste asielaanvraag op basis van toenmalige neergelegde documenten die haar uitvoerige verklaringen ondersteunden. De elementen aangevoerd bij haar tweede asielaanvraag, zowel schriftelijk als ter terechtzitting, de neergelegde getuigenissen en het uitzonderlijke bijkomend schrijven van de Somalische ambassadeur staven verder eenduidig haar Somalische nationaliteit. Geenszins kon uit de verklaringen en de elementen die verzoekster - het weze herhaald - reeds van bij de aanvang van haar eerste asielaanvraag had aangebracht besloten worden dat *"Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten"*. Immers inzake het Ethiopische paspoort heeft verzoekster naar waarheid verteld dat dit een authentiek paspoort was. Ze had duidelijk gesteld dat dit paspoort werd verkregen om naar Genève te gaan omdat *"met een Somalische paspoort kan je het land niet verlaten"* (CGVS-verhoor van 18 april 2005), wat de commissaris-generaal ook wist, of moest weten. Verzoekster heeft geen nadere verklaringen gegeven, noch werden deze gevraagd, omdat ze vreesde dat dit bekend zou worden bij de Ethiopische autoriteiten en/of ambassade. Uit de door verwerende partij toegevoegde informatie van 26 september 2016 kan inderdaad afgeleid worden dat zowel de Keniaanse als de Ethiopische autoriteiten bijzonder streng zijn bij het uitreiken van paspoorten. Verzoekster licht ook nog zelf toe dat valse paspoorten kopen in deze landen bijzonder moeilijk is en dat bij het vertrek uit deze landen de nationale paspoorten streng worden gecontroleerd (zie verzoeksters toelichtingen over de Somalische vrouwen met valse Keniaanse paspoorten die vastzaten op de luchthaven van Nairobi). Verzoekster heeft zich niet enkel op een uitgebreid clannetwerk kunnen steunen, ze heeft ook een zeker aanzien in haar gemeenschap en ze had het geluk geboren te zijn in Ethiopië. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden waar ze ter terechtzitting stelt dat indien bekend wordt dat ze een authentiek Ethiopisch paspoort had gekocht dan kon haar verwijdering naar Ethiopië problematisch zijn zowel voor haarzelf als de personen die haar geholpen hebben.

2.18. De Raad kan slechts vaststellen dat zowel verzoeksters eerste als huidige asielaanvraag uitsluitend steunt op één enkel element van haar asielaanvraag, met name haar Ethiopisch paspoort. De bestreden beslissing, die de beslissing genomen in verzoeksters eerste asielaanvraag herneemt, heeft verzoeksters verklaringen over haar familie, haar leven, haar clanherkomst, haar drukke professionele activiteiten bij internationale niet-gouvernementele organisaties en in het lokale sociale werk en haar politieke activiteiten in Somalië, geheel buiten beschouwing gelaten terwijl dit net de kern is van haar identiteit en profiel en de reden is voor haar vlucht. Zoals hoger gesteld twijfelt de Raad niet aan verzoeksters Somalische nationaliteit. De asielaanvraag had dan ook ten opzichte van Somalië moeten beoordeeld worden. Het is thans aldus duidelijk dat de commissaris-generaal een ernstige beoordelingsfout heeft gemaakt bij de afhandeling van de eerste asielaanvraag en deze herneemt in huidige bestreden beslissing. Verzoekster heeft ongetwijfeld een uitzonderlijke profiel en haar geboorte op het grondgebied van Ethiopië (ter terechtzitting nog wordt gesteld, zoals ook voormalig president Siad Barre) kan mogelijk de commissaris-generaal negatief beïnvloed hebben. De commissaris-generaal heeft echter verzoeksters asielaanvraag onzorgvuldig beoordeeld, niettegenstaande het CGVS verzoekster uitvoerig had gehoord, zij vele elementen had aangebracht en uitvoerig had geantwoord op alle vragen (CGVS-verhoor 18 april 2005).

2.19. Verzoekster is een zelfbewuste en zelfzekere Somalische vrouw die jarenlang aan de zijkant van een burgeroorlog voor niet-gouvernementele organisaties werkte, haar eigen clan ondersteunde, sterk politiek geëngageerd was en hierdoor een maatschappelijke impact had die, gezien haar arrestaties en

mishandeling en misbruik door de strijdende partijen, als uitermate hinderlijk werd gezien. De Raad stelt vast dat verzoekster na 11 jaar nog op alle essentiële punten van haar leven in Somalië gelijke verklaringen aflegt, ook over details uit haar leefwereld die haar ter terechtzitting werden gevraagd.

2.20. Verzoekster heeft aanvankelijk gestudeerd bij het landbouwinstituut wat ze, gezien de burgeroorlog, heeft moeten afbreken. Vanaf 1995 is verzoekster politiek actief geworden voor het Somali National Front. Verzoekster is nauwkeurig over de gebieden waar het SNF de controle over had, over de splitsing van het SNF en de gevechten tegen Al-Itihad *“in 1995 en 1997 met de hulp van de Ethiopische troepen”* (CGVS-gehoor 18 april 2005 p. 9). Ze verklaart zonder aanmoediging tot in detail welke clans betrokken waren bij de splitsing van het SNF en de oorzaak ervan (zie CGVS-gehoor eerste asielaanvraag). Verzoekster kent duidelijk veel persoonlijkheden uit Somalië en Somaliland die ze zonder aarzelen aan specifieke gebeurtenissen verbindt, aan het clangebeuren en aan de toenmalige gevechten en veldslagen. Verzoekster vernoemt, clans, subclans en nog vele andere onderverdelingen van de Marehan, de Isaaq en de Adamir Amaan. Haar kennis is duidelijk ervaren en niet ingestudeerd.

2.21. De Raad kan ook vaststellen dat verzoekster, die vrij rechtuit is, toch terughoudend is over haar eigen arrestaties en de daaruit volgende zware mishandeling en misbruik, wat de geloofwaardigheid ervan kan ondersteunen nu dergelijke ervaringen onmiskenbare sporen nalaten en niet opzijgeschoven kunnen worden maar waarover verzoekster slechts weinig wil vertellen. Enkel bij het begin van het CGVS-gehoor van 18 april 2005, op de vraag hoe het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, stelde verzoekster duidelijk dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een mannelijke tolk was en dit *“gênant”* was en zij daarom niet alles vertelde. Ze meende ook dat ten overstaan van een mannelijke tolk een vrouw uit Somalië niet over haar politieke activiteiten kon spreken: *“Ik was lid van een gewapende groep die vechten tegen radicale moslims, ik wilde hem niet alles vertellen. Hij was moslim.”*. Het CGVS heeft ook dit niet meegenomen bij hun beslissing van 9 mei 2005.

2.22. Naar haar verklaringen werd verzoekster geïnspireerd door haar moeder om een actief sociaal en later politiek leven te leiden in Somalië. Verzoekster verklaarde uitvoerig over haar politieke activiteiten tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 november 2004, op het CGVS-gehoor van 18 april 2005. De Raad merkt op dat verzoekster na 11 jaar nog steeds eenduidige verklaringen aflegt zowel over de grote feiten als de kleine details en is dan ook overtuigd van de waarachtigheid van deze verklaringen. Verzoekster heeft van bij haar eerste asielaanvraag haar verklaringen ondersteunt met objectieve gegevens, zoals de bewijzen van haar tewerkstelling bij internationale niet-gouvernementele organisatie die destijds in Somalië nog werkzaam waren, waaronder het Nederlandse Memisa, de Katholieke Ierse organisatie Trócaire de Franse organisatie *“Action contre la faim”* en het Amerikaanse *“The International Rescue Committee (IRC)”* en voorts ook Somalische lokale NGO's zoals de *“Gedo Health Consortium”*. Hierdoor wordt op zich al aangetoond dat verzoekster in Somalië werkzaam was en niet in Ethiopië verbleef. Haar opdracht bij een lokale NGO kan dan weer haar Somalische herkomst verder ondersteunen nu niet redelijk is te veronderstellen dat een Ethiopische vrouw in een lokale Somalische NGO zou kunnen ingeschakeld worden in een periode van intense burgeroorlog.

2.23. Indien de bewijslast inderdaad bij de asielzoeker ligt, en aangezien verzoekster *in casu* bewijzen heeft neergelegd waarbij haar tewerkstelling in Somalië door meerdere buitenlandse NGO's werd bevestigd, dan kan verzoekende partij gevolgd worden waar wordt gewezen op de samenwerkingsplicht zoals bepaald door het HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland: *“[...] 65. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. 66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.”*.

2.24. Verzoekster gaf tijdens haar eerste CGVS-gehoor, naast de getuigschriften en andere documenten van deze niet-gouvernementele organisaties, ook het telefoonnummer van Memisa waar het CGVS inlichtingen over haar kon inwinnen, wat het CGVS heeft nagelaten niettegenstaande dit vrij eenvoudig kon gebeuren. De CGVS heeft wel het bewijs teruggevonden van de conferentie waarvoor

verzoekster werd uitgenodigd, met name *“The role of women in non-state armed conflicts”* die zoals verzoekster stelde (gehoor Dienst Vreemdelingenzaken van 18 november 2004) inderdaad van 26 tot 29 augustus 2004 heeft plaatsgevonden in Genève (zie eerste asielaanvraag, landeninformatie stuk 3). Hieruit blijkt ook dat specifiek vrouwen met een leiderschapspositie werden uitgenodigd. Verzoekster heeft aldus bij de toekenning van een Zwitsers visum voor deze conferentie moeten aantonen dat ze als Somalische vrouw een dergelijk profiel had. Verzoekster heeft immers de conferentie bijgewoond en is pas achteraf ondergedoken. Het kan dan ook verwonderen dat de commissaris-generaal uit deze zelf toegevoegde objectieve informatie geen enkele conclusie heeft getrokken.

2.25. De Raad meent dat de conclusie in de bestreden beslissing: *“Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”*, zowel op basis van de elementen ter beschikking van het CGVS bij de eerste asielaanvraag als in het licht van de nieuwe elementen bij huidige asielaanvraag, een beoordelingsfout is met zware consequenties voor verzoekster en in menig opzicht voor haar gezin en dit ook in Zwitserland.

2.26. Aangezien België verantwoordelijk was voor verzoeksters asielaanvraag, en verzoeksters geen vluchtelingenstatus werd toegekend in Zwitserland, aangezien de afhandeling van verzoeksters asielaanvraag onzorgvuldig is verlopen, meent de Raad dat haar thans de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, in het bijzonder om daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet.

2.27. In acht genomen wat voorafgaat, kan geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging om redenen van ras, sociale groep en politieke overtuiging, in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK